

De eerste plaag: suikerval

Rozemarijn Bliss bibberde van de kou.

Het ijsskoude water van de rivier de Ryder kabbelde om haar middel, en ze voelde de modder tussen haar blote tenen glibberen. Het was erg vroeg in de ochtend. Zó vroeg, dat het nog helemaal donker was, afgezien van het licht van de brommer die op de oever stond.

Mistvlagen dansten om haar heen als een groep witte vogels op de wind. Riviernevel stond erom bekend dat het moeilijk te vangen was, dus wachtte Roos met ingehouden adem haar kans af. In de ene hand hield ze een blauwe weckpot. In haar andere hand hield ze het deksel in de aanslag, om zo snel mogelijk de pot dicht te kunnen klappen.

Toen de nevelkronkels over elkaar heen rond de opening van de pot dansten, schepte ze ze op. Voordat de mist er weer uit kon glippen deed ze het deksel op de pot en

draaide ze die stevig dicht. In de pot vormde zich een wolkje van nevel.

‘Is dat de laatste?’ vroeg Devin, die op de oever stond te wachten.

In het schijnsel van de lamp van de brommer hield Roos de pot omhoog. ‘Ja! We hebben meer dan genoeg, maar je kunt beter te veel van een ingrediënt hebben dan te weinig.’

‘Je klinkt als een ware Bliss-bakker.’ Devin ’t Hoed stond onder het donkere bladerdak van de bomen naast zijn brommer. Zijn zwarte short en de onderkant van zijn t-shirt van het Rampenburg-koor waren drijfnat. Hij stopte drie volle weckpotten met riviernevel in het mandje van de brommer en bond ze vast met een bagage-spin.

Zelfs in het halfdonker kon je zien dat Devin ontzettend knap was. Zijn wilde blonde krullen waren inmiddels kortgeknipt. Alleen bovenop was het nog lang. Op de een of andere manier zag hij er een stuk volwassener uit met zijn nieuwe kapsel, vond Roos.

Devin hielp Roos op de kant. Terwijl ze zich afdroogde, zette Devin de laatste weckpot in het mandje. ‘Gek eigenlijk,’ zei hij mijmerend, ‘dat die potten niet beslaan. Hoe kan...’ Zijn stem stierf weg toen hij Roos aankeek.

‘Magie,’ zeiden ze tegelijk met een glimlach.

Devin wilde zijn haar uit zijn ogen vegen, tot hij zich herinnerde dat hij helemaal geen lang haar meer had. ‘Ik moet er nog steeds aan wennen, hoor,’ zei hij, ‘aan al dat getover. Dat is toch iets heel anders dan techniek. Techniek werkt volgens logische regels.’

‘Magie ook!’ Roos stopte haar natte handdoek in haar rugzak, die ze vervolgens over haar schouder wierp. Daarna trok ze haar sandalen aan en klom ze achter op de brommer bij Devin. ‘Misschien is de logica wat anders, maar ik weet zeker dat je het binnen de kortste keren onder de knie hebt.’

‘Misschien wel, ja.’ Devin gaf Roos een helm. Die had hij speciaal voor haar gekocht. ‘Maar dan alleen omdat jij zo’n goede lerares bent.’

Ze waren nu officieel een stelletje, maar het was allemaal nog zo nieuw dat Roos haar hart nog steeds sprongetjes voelde maken zodra ze bij Devin in de buurt kwam. Ze klemde haar armen stevig om zijn middel terwijl hij door de stille straten terugreed naar Rampenburg.

Het was eind augustus en ondanks de vroegte al behoorlijk warm, dus hun natte kleren waren al droog voordat ze de hoofdstraat in reden.

‘Waar heb je die nevel trouwens voor nodig?’ vroeg Devin over het geraas van de brommermotor heen.

‘Die kun je voor heel veel dingen gebruiken,’ antwoordde Roos. ‘Bij de meeste recepten in het kookboek heb je iets van water nodig. Water van de bron van de eeuwige jeugd, bijvoorbeeld, of de traan van een clown. Maar een van meest krachtige waters is het soort dat vergeten is dat het ooit water was, zoals deze nevel, bijvoorbeeld. Dat is weer magie van een heel andere orde.’

‘De bron van de eeuwige jeugd?’ vroeg Devin gnuivend.

‘Die bestaat dus echt?’

Roos leunde tegen zijn rug aan. ‘Dat weet ik eigenlijk niet. Misschien is het maar een verhaaltje.’

Devin reageerde niet op wat ze zei. Hij ging alleen steeds langzamer rijden, totdat hij midden in de hoofdstraat helemaal stil stond. Bij elke zaak was het helemaal donker binnen: bij Borzini's Notenpaleis; bij de bloemenwinkel; bij de Franse bistro op de hoek. Overal was het licht uit of zaten de luiken nog dicht.

'Is er iets?' vroeg Roos.

Devin wees naar boven, naar het topje van de Eiffeltoren die op het dak van de bistro stond. Met half toegeknepen ogen volgde Roos zijn vinger.

Daar dwarrelde een wit puntje door de donkere lucht naar beneden.

Een sneeuwvlokje.

'Sneeuw,' zei Roos. 'In augustus?'

Terwijl Roos en Devin naar de lucht staarden, dwarrelde er nog een vlok naar beneden, midden in de fontein op het dorpsplein. Daarna volgde nog een vlok, en nog een en nog een, totdat het net leek of ze in een sneeuwbol van Rampenburg stonden die even goed door elkaar was geschud.

Er was alleen één probleem: het was warm buiten.

'Hoe kan dat nou?' vroeg Devin, die de vlokken voor zijn gezicht wegwuifde. 'Het is eind augustus! Hoe kan het nou sneeuwen?'

Weer keken ze elkaar aan en weer zeiden ze tegelijk: 'Magie.'

Roos legde haar hoofd in haar nek en deed haar mond open. Een paar witte vlokjes landden op haar tong. Ze voelden... warm. En ze smaakten zoet.

'Dit is geen sneeuw,' zei Roos. 'Het is poedersuiker!' Ze greep Devin bij zijn middel. 'Je moet me zo snel mogelijk

naar huis brengen, Devin. Hier is iets heel gek aan de hand en ik vertrouw het voor geen cent.'

'Hou je vast!' Devin gaf flink gas en racete de straat door. Voordat ze bij Bakkerij Bliss waren, was de zachte poedersuikersneeuwval overgegaan in een ware poedersuikersneeuwstorm. Een prachtige witte deken bedekte de daken en de tuinen van Rampenburg. De auto's langs de kant van de weg leken wel geglazuurde megacupcakes.

In een vlaag van vieze grijze suikerspetters kwam de brommer tot stilstand, vlak voor een gebouw waarvan alleen de omtrek zichtbaar was. Devin en Roos sprongen van de brommer. Ze pakten ieder twee weckpotten met ochtendnevel en waadden daarmee door de suiker naar de deur van Bakkerij Bliss.

Nou ja, naar het gedeelte van de deur dat nog zichtbaar was. De suikerberg reikte al bijna tot aan de koperen deurknop.

Devin schopte zo goed en zo kwaad als hij kon de suiker uit de weg, totdat de deur open kon. Onder luid geklingel van de deurbel vielen ze de bakkerij binnen. Hoestend en proestend duwde Roos met haar heup de deur dicht. Ze zette de weckpotten op de dichtstbijzijnde tafel en legde haar helm ernaast, zodat ze de poedersuiker van haar gezicht en uit haar haren kon vegen.

'Dit slaat echt nergens op!' zei Devin, die zijn helm naast die van Roos legde.

Roos legde haar vinger tegen haar lippen en wees vervolgens naar de trap. De bakkerij vormde namelijk de benedenverdieping van het woonhuis van de Blissjes, en iedereen lag nog te slapen.

Devin gebaarde naar het raam en ging toen fluisterend verder. ‘Motoren kunnen niet tegen suiker. En als het nat wordt, is het straks overal spiegelglad.’

Roos ging naast Devin staan en samen staarden ze naar buiten, waar de lantaarnpalen een spookachtig licht wierpen op de witte bergen die almaar hoger werden. Als ze niet beter wist, zou ze denken dat het hartje winter was. Toen ze haar tong over haar lippen liet glijden, proefde ze zoet.

‘Dit spul smaakt misschien wel lekker zoet,’ beaamde Roos, ‘maar we zitten natuurlijk met een enorm probleem. Dit is hartstikke gevaarlijk.’

Devin pakte alle vier de potten met ochtendnevel op en liep ermee naar de keuken van de bakkerij. Roos liep achter hem aan. ‘Weet je wat er nog meer gevaarlijk is?’ ging Devin verder, terwijl hij de potten op het grote slagereblok in het midden van de keuken zette. ‘Die vent van Gigli. Die graaf. Ik weet zeker dat hij iets te maken heeft met die chaos buiten.’

‘Misschien heb je wel gelijk,’ zei Roos. ‘Dank je wel, Devin. Je hebt me super geholpen met het verzamelen van al die ingrediënten die ik nodig heb om mijn tante te kunnen redden.’

Devin sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik zou nóg beter kunnen helpen als ik mee mocht naar Italië. Dan zou ik je kunnen beschermen, Roos.’

Graaf Gigli was een rotvent met een rotte tand en een nog rotter karakter. Hij had deel uitgemaakt van een samenzwering om de macht over de hele wereld te krijgen, afgelopen zomer in Washington. Maar hij had zijn meerderen

bij het geniepige Internationale Genootschap van de Deegroller de rug toegekeerd en had besloten dat hij alleenheerser zou worden. Met de hulp van haar familie en Devin had Roos hem kunnen tegenhouden, maar helaas had de engerd kans gezien om haar tante Lilian te ontvoeren en op te sluiten in zijn kasteel.

In Washington had Devin Roos ontzettend goed geholpen. Maar hoe graag hij haar ook wilde beschermen, het was aan Roos om h em te beschermen.

Zuchtend zette Roos haar rugzak op een stoel in de hoek van de keuken. ‘Hier hebben we het al zo vaak over gehad. Je ouders laten je echt niet gaan, en ik ben niet van plan om een instem-strudel voor ze te bakken om ze van gedachten te laten veranderen, hoe graag je dat ook wilt. Na die vergeetoliebollen voor Berend en mevrouw Carlson waag ik me niet meer aan baksels die hersenspoelen.’ Ze veegde een spoor van poedersuiker van Devins wang. ‘En trouwens, je kent me toch? Ik heb helemaal geen bescherming nodig.’

Vanuit het donkere winkelgedeelte van de bakkerij klonk opeens een onbekende vrouwenstem. ‘Weet je dat wel zeker?’

Onbewust greep Roos Devins arm vast. Samen liepen ze voorzichtig door de klapdeurtjes de winkel in, waar aan een van de ronde tafeltjes twee dames zaten. Roos wist bijna zeker dat die twee er niet zaten toen ze net zelf de bakkerij binnen was gekomen.

De dames waren van top tot teen in het zwart gekleed. Ze hadden allebei een strakke, lange jas met knopen aan, leren handschoenen en ze hadden grote hoeden met een

brede rand op hun hoofd. De ene was zo lang en dun als een soepstengel, terwijl de andere meer weg had van een bonbon: klein en tonnetjerond. De lange glimlachte naar Roos, maar haar ogen lachten niet mee. De kleine vertrok haar mond alsof ze net een citroen op had.

‘Het spijt me, maar de bakkerij is gesloten,’ zei Roos, hoewel ze het nare gevoel had dat deze dames geen gewone klanten waren.

De kleine mevrouw frunnikte wat met een geel papiertje, totdat ze met een tevreden uitdrukking op haar gezicht haar creatie in de lucht hield. ‘Een roos voor Roos.’ Voorzichtig legde ze de origamibloem op tafel.

‘Hoe weet u hoe ze heet?’ vroeg Devin wantrouwig, terwijl hij een stap naar voren deed alsof hij Roos wilde beschermen.

‘Iedereen kent Rozemarijn Bliss toch!’ antwoordde de kleine vrouw met krakende stem. ‘Ze is wereldberoemd! Misschien dat ze ons daarom zo lang liet wachten.’

De dunnere dame gaf de andere een speelse tik tegen haar schouder. ‘Let maar niet op mijn tweelingzus, hoor. Die kletst te veel.’ Ze stond op. Het mens torende boven Roos en Devin uit. ‘Ik ben Lena Leephoofd.’

‘En ik ben Suzan Leephoofd,’ zei de dame die nog aan tafel zat.

‘Eh... Tweeling?’ vroeg Devin. Zijn ogen vlogen van de ene Leephoofd naar de andere.

‘Eeneiig,’ verduidelijkte Lena.

‘Jullie vragen je natuurlijk af hoe je ons uit elkaar kunt houden,’ zei Suzan, die ergens een wit visitekaartje vandaan toverde. ‘Onthoud maar dat ik, Suzan, degene ben

die de oude kunst van het origami machtig is.’ Vliegenvlug begon ze de randen van het kaartje te vouwen.

‘Zit nou eens niet zo met die papiertjes te rommelen!’ Lena griste het kaartje uit de handen van haar zus en streek het glad. ‘Ik zou het bijzonder op prijs stellen als je onze contactinformatie zou bewaren.’

Met tegenzin pakte Roos het kaartje aan.

‘Wij zijn vertegenwoordigers van het Internationaal Genootschap van de Deegroller, en wij eisen dat je je tante Lilian le Fay aan ons overdraagt!

Het verbaasde Roos niets dat deze twee gestoorde dames deel uitmaakten van De deegroller. Geen haar op haar hoofd die eraan dacht om hen te vertellen waar Lilian was. Al gingen ze op hun kop staan.

‘Lilian is hier niet, en we weten ook niet waar ze is,’ zei Roos.

‘Waarom willen jullie haar zo graag terug?’ vroeg Devin.

‘Heeft ze jullie niet verraden?’

‘Dat is voor jullie een vraag en voor ons een weet,’ gromde Lena. ‘Het enige wat jullie hoeven te weten is dat we haar terug willen. En wel heel snel.’

‘Vóór Halloween!’ zei Suzan met opgeheven vinger.

‘Waarom voor Halloween?’ vroeg Roos.

Lena keek haar zus lelijk aan en schraapte haar keel. ‘Zomaar.’

Suzan knikte verwoed. Haar onderkinnen wiebelden ervan. ‘Ja. Nee, zomaar. Geen speciale reden. Heeft niets te maken met alle snoep die kinderen met Halloween eten.’

‘Hou je mond, Suzan.’ Met een nepglimlach op haar mond ging Lena voor de tafel staan, zodat ze Suzans gezicht

niet meer konden zien. ‘Zoals ik al zei heeft Lilian iets van de Deegroller in haar bezit en dat móéten we terug hebben.’

‘Maar Lilian is hier niet!’ protesteerde Roos.

‘Dan moeten jullie haar zien te vinden,’ zei Lena grommend. ‘En snel ook, want het Internationaal Genootschap van de Deegroller zal jullie schattige stadje bestoken met zeven suikerzoete plagen totdat Lilian terecht is.’ Devin liep naar het raam om naar buiten te kijken. De poedersuiker reikte inmiddels tot halverwege de hoge ramen. ‘Ik dacht dat plagen meer in de trant waren van sprinkhanen en nare ziektes, en zo.’

‘Onze plagen niet,’ zei Lena terwijl ze haar hoed recht zette. ‘Deze suikerval is het begin nog maar. Van nu af aan zal Rampenburg iedere week getroffen worden door een nieuwe plaag, totdat jullie Lilian le Fay aan ons overdragen. Als ik jullie was zou ik maar opschieten, want je wilt echt niet weten wat de volgende plaag is.’ Ze beende naar de deur toe, waar ze zich nog een keer omdraaide. ‘Schiet op, Suzan!’

De bolle Suzan sprong op en hobbelde achter haar zus aan.

Voordat ze de deur opendeed, keek Lena Roos en Devin beurtelings aan. ‘O, en trouwens? Ik zou toch maar een instem-strudel bakken voor de ouders van die jongen. Een beetje hersenspoelen op zijn tijd kan geen kwaad. Als je je zin maar krijgt. Toch?’

Daarna klonk de deurbel en dwarrelde er een witte wolk van suiker naar binnen. De gezusters Leephoofd verdwenen in de witte mist.

Devin stond voor het raam te kijken naar de silhouetten van de tweeling. ‘Wat doen we nu?’ vroeg hij.

Roos bestudeerde het verkreukelde kaartje van de dames Leephoofd. Daarna verfrommelde ze het en gooide ze het in de prullenbak. Ze liep naar de kassa toe. Met een harde kleng sprong de geldla eruit. Onder de bak met papiergeld en muntjes vond ze precies waar ze naar zocht: een ander visitekaartje. Dit kaartje was voor de zekerheid gelamineerd. KATJA KEEGSTRA stond erop.

Roos hield het kaartje omhoog zodat Devin het ook kon zien. ‘Nu vragen we om hulp.’